

A Bocskor-daloskönyv énekei.

(Második közlemény.)

XII.

Cantio de scholasticis.

(1739.)

1. Isten hozzád rudimenta,
Kalamáris, tinta s penna,
(Az) Apám sem volt soha pópa,
Bizony én sem leszek pópa.
Uhujnáre.
2. Én elmenyek certissime,
Clarissimi ignoscete,
Veszsen (el) az accusative,
Véle együtt ablative.
Uhujnáre.
3. Eb, tanuljak már én többet,
Mert tudok már én eleget,
Inkább járok hegyet, völgyet,
Avagy vágok ellenséget.
Uhujnáre.
4. Eb vezesse már testemet.
És genge szép teneremet,
Inkább adom én elmémet
Katonaságra (én) erőmet.
Uhujnáre.
5. Nem csipetem bogarokkal.
Nem szípatom a bolhákkal,
Nem veretem az kolbácscsal,
Én testemet skorpiókkal.
Uhujnáre.
6. Kolbács helyett már én kardot,
Penna helyett kopiákat,
Vessző helyett veszek zászlót,
Mester helyett káplárokot.
Uhujnáre.
7. Hidd el azt már jó praeceptor,
Te rossz, hitván calefactor,
Mégfizetek én is akkor,
Pogánynyal való csatakor.
Uhujnáre.
8. Haj, haj, haj, még vagyon nékem,
Még van nékem egésségem,
Mert megnyugutt én tetemem,
Frissen lakott gyenge testem.
Uhujnáre.
9. Már nem mondják: silentium,
Nem kiáltják: quid praeceptum?
Csak azt mondják, hogy ad equum,
És induljunk ki ad campum.
Uhujnáre.
10. Öszveszöttem én ezt itten,
Ezerhétszáz harminczkilenczben,
Midőn vónék nagy örömben,
A tavasznak ideiben.
Uhujnáre.

XIII.

Cantio de pigris mulieribus.

(1736.)

1. Pázsintos udvaron lakik az szegénység,
Ott az kamarában beszorult a szükség,
Háznépüre szállott ott az inség s éhség,
Nem telik ~~ki onnan~~ az uri vendégség.
ottan, ki
2. A hol az béresek virrattig alusznak,
Felkelvén, mindjárast pipát gyujtogatnak,
Az gazda dolgához szunyodozva fognak,
Tavalyi búzáját ritkán cséplik annak.
3. A hol az szolgálók estve lefeküsznek,
Az szép hajnal után csak alig ébrednek,
Sok mellyek fonalat ott nem tekergetnek,
Ingeket pediglen ribanczost viselnek.
4. Mely háznál az férfi hogyha jelen vagyon,
Mégis az asszony nép fejszét forgat ottan,
Fát vág, csépel és szór, malomban jár gyakran,
Annak az férfinak gyalázat az nagyon.
5. A hol ványadt ebet találsz az udvaron,
Borzos macskát pedig tűzhelyen vagy poczkon,
Szennyes-mocskos vánkost, lepedőt az ágyon,
Higyjed, hogy ott lakik rest és tunya asszony.
6. Hol az ház gerezdi rakva vagyon szöszszel,
Az cserép melléke kenderrel, csepűvel,
Nincsen pedig rakva az tűzhely pökszöszszel,
Nem rakják az rudat ott czifra kendőkkel.
7. A hol az guzsalyból gyakran tüzet tesznek,
Egy kús fonalt fonni csépnyelet keresnek,
Orsó-csinálónak keveset fizetnek,
Türedék vásznakat ott nem fejírtnek.
8. Hol nyugszik az asszony viradtig az ágyban,
Eladó leánya nyujtózik más ágyban,
Reggel mikor felkel, az guzsalyat hányja,
Egy cseppel sem lesz jobb, mint az édes anyja.

9. Az mely gazdasszony hogy felkél viradva,
Zsinatlani elfut mindjárt az szomszédba,
Mindaddig jár, miglen talál fertályosra,
Szárad vagy ég nyilván annak az ő torka
10. Kevés nem lesz elég, valamig az nyolezra
Fel nem hág s nem iszik egy véka búzára;
Addig iszik, miglen kontyát elhullatja,
Estve haza menvén, morog az urára.
11. Sepretlen rút házát valamint elhagyta,
Fosztos gyermekeit mocskoson találja,
Pendelye ribanczát elől s hátul nyomja,
Feje szédelgése őt is egyben nyomja
12. Az szegény férfit nappali munkába
Elfárad s elbágyad az ő sok gondjába,
Estve, hogy lefekszik társához az ágyba,
Felesége őtöt oldalba okádja.
13. Mely asszonyinak pedig melle csak tátva áll,
És az ő két csücske verőfényen künn áll,
Testin a ruhája csak lehullólag áll,
Kár annak az férfi, hogyha mellette hál.
14. Hol csoporttal gyűlnek össze az asszonyok,
Elhígyjed, hogy lesznek ottan perfolyások,
A mellett pediglen sok emberszólások,
Temondából álló sok tanácskozások.
15. Hol dörgéssel hallod az asszonyinak szavát,
Az férfinak pedig lassu suttogását,
Sok bestye léleknek gyakorta mondását,
Simo(u) biró hajtja ott elől az lovát.
16. A hol az férfit váslott czondoráját,
Elig kapja szegény takos bocskorkáját,
Felesége pedig szép piros csizmáját,
Mindennap viseli sűrű potyolatját:
17. Ottan az süvegre az kontyot felvonták,
Az jámbor férfinak az szemit bedugták,
Simitó beszéddel az eszit kitolták,
Asszonyomat ottan mások is ostromják.

18. Nem fognak ottan be csából s hó¹⁾zbúl¹⁾ hatot,
Szomszéd hire nélkül nem kerül az hatot,
Az mezőben pedig nem rak az asztagot,
Aratáskor pedig urat az aszatot.²⁾
19. Az mely szegény férfi őszszel sok kast megtölt,
De az gazdasszony hír nélkül is csak költ.
Búzát, lisztet bővön ád, az ki font vagy szőtt,
Ott a dohos búza tavasszal nem füstölt.
20. A hol az gyermekek szurkosan felkelnek,
Az szemek sem nyilt ki, kenyeret úgy kérnek,
Rút, mosdatlan kézzel nekiek csak szelnek,
Ne keresd ott színit az tiszta életnek.
21. Hol délben seprik ki az házat, nem reggel,
Akkor is csak könnyen, igen sietséggel,
Tele az ágy alja s pad alja szeméttel,
Oda násznépivel ne menj nagy sereggel.
22. Az mely gazdaasszony tálát akkor mossa,
Mikor már megsült a sótalan kása,
Az asztalnál az rút kalánt vakargatja,
Rest gazdaasszony az, kiki gondolhatja.
23. Mely leány vagy asszony guzsalya-felszurva
Az utczákon sétál fel s alá dudolva,
Az olyan csak magát másnak mutogatja,
Vagy az szegény urát azzal is megszólja.
24. Mely leánynak nagyok ujjain körmei,
Az két karján pedig koszosak könyöki,
Borzas fővel szokott gyakorta szitálni,
Barátom bár ne menj oda mátkásulni.
25. Mely embernek pedig ilyen az háztája,
Legfőképen pedig gonosz az szomszédja,
Mégőszülhet annak hamar az ő haja,
Az ő mindennapi keserves bújában.
26. Hogyha mind papiros az kék ég lehetne,
Mind tenta pediglen az tenger mélysége,

1) Csá a jobb s hócz a balfelöli ökör. (Kriza).

2) Búza közti tövis. (Kriza).

Nem irhatná azt fel sokaknak az keze,
Az gonosz asszonynak hány az mestersége.

27. Az kik nem olyanok, ne vegyék magokra,
Ne haragudjanak az énekmondóra,
Inkább fizessenek torka váslására,
Mintsem szoruljanak pázsintos udvarra.
28. Egynehány versekkel megszaportítottam,
Hogy jó barátimtúl ezekről hallottam,
Megléhet magam is világosan láttam,
Hol másnál s hol nálam sokat tapasztaltam.
29. Ezer felett hétszáz harminczhatodikban,
Midőn hogy jutánk az böjtmás-havában,
Éu ezeket írák szivem bánatjában
Itten Szent-Léleken én pusztá házamban.

Finis per me Joannem Boeskor.

Jegyzet: Egy töredékét l. Kriza *Vadrózsák* 30 l. (45. sz.) és Erdélyi: *Népdalok és mondák*. l. 282. l. (316. sz.)

XIV.

A l i a.

(1636.)

1. Új hirt mondok, minden reá hallgasson,
Illik, beszédemnek hogy helyet adjon,
Az itálnak minden bár békét hagyjon,
Azután meglehet bár itton-igyon.
2. Hozok elő mostan egy historiát,
Hogyha meglölhetném annak nótáját,
És ha megtudhatnám rövid summáját,
Azért hagyja mostan kiki bánatját.
3. Egy szegény emberről leszen beszédem,
Ha szóm szolgálna, lenne énekem,
De száraz az torkom, azért nincs kedvem,
Köszönd reám s mindjárt meghallod énekem.
4. Egy vén ember ilyen panaszt indita :
Három feleségem én nekem vala,
A szerencse nékem igen szolgálta,
Örömet éltekben mindenik hagyta.

5. Az első jámbor és szelid vala,
Nagy dérrrel s durral én bozzám vala,
Házam mindenkor szép csinos vala,
Egyszer hat hétben kisöpri vala.
6. Jó természeti vala szegénynek,
Dolog nem tetszett soha kedvinek,
Szemétkben lába megbotlott ennek,
Savát nem érzette soha étkének.
7. Az kinyeret szegény meg tudta sütni,
De sőt elfelejtett beléje vetni,
Sültelen találta mindenkor hadni,
Igy szokott vala engemet tartani.
8. Ha szóltam néki, engedelmes volt,
Csakhogy mindenkor én ellenem szólt,
El is tékozlotta, ha mi jova volt,
A sok ital miatt semmije nem volt.
9. Meghala azonban szegény nyavajás,
Melyért reám szálla minden búsulás,
Bánat, keserűség, sirás, aggdódás,
Halála miatt a sok kárvallás.
10. Azonban ismét más feleségem
Lőn harmadnapra jó segítségem,
Az megvidámitá keserves szívem,
Kinek jóvoltát nem felejtetem.
11. Ez mindenre jó volt, a mire kellett,
Csak a szövés-fonás neki nem kellett,
A hol csögért¹⁾ látott, oda sietett,
Akár ki itta meg, de ő fizetett.
12. Sőt ha az pénze néki elfogyott,
Kontyát beitta, mégis jóllakott,
Néha négykézláb hogy haza mászott,
Szép lassan mellém az ágyban csúszott.
13. Nagy kegyesen akkor esókkal imádott,
Sok nyálat gyakorta orcámon hagyott,
Néha nyakamon által okádott,
Kebelem is attul teli rakódott.

1) Czégért.

14. Ugyan az korcsomán szegény meghala,
Nekem nagy siralmat és sok bút hagyta,
Hogy eszemben jutott ő állapotja,
Könyvem nem hullott soha utánna
15. Harmadikat elvöm én feleségül,
Kinek az én szívem felette örül,
Örömben hajam szintén megőszül,
Sok bánatomban rajtam könyörül.
16. Nem volt elég néki éjjel alunni,
Hanem minden órán szokott szunnyadni,
Mikor felébredett, tudott koslatni,
Egyik szomszédbul másikba futni.
17. Engedjete már üdöt hegedüsöknek,
Vonjanak nótát az nász-népinek,
Látom, hogy feles étkeket visznek
Nekem nem adnak benne szegénynek,
18. Azért ránts(d) keresztül rossz hegedüdet,
Hüvelyedben tegyed rozsdás késedet,
Ne áztatsd borral hitvány tömlődöt,
Hogy ne vedd héjában fizetésünköt.
19. Hogyha akarna a jó vőlegény,
Mostan innom adna, nem lenne fősvény,
Ha nem ad, szálljon reá a fonyadt köszvény,
Hogy többször ne legyen ő hozzám kemény.
20. Ezerhatszázban és harminczhatban,
Karácson havában, aratás tájban,
Egy jámbor ő társát minden dolgában
Ekképpen dicsiré a malomházban.

Finis.

Thaly: *Régi magyar világi énekek* 31. I. bővebb alakban s egy helyt jobb, más helyt rosszabb szöveggel. Itt több, már Thalynál közlött éneket elhagynk s következik két lapon e bejegyzés:

Procul abhinc fures, vestras avertite palmas,
Nam liber is dominos spernit habere duos;
Scire cupis, lector, librum quis possidet istum,
En tibi subscriptum nomen utrumque meum:
Possidet hunc librum Joannes cognomine Boeskor,
In Csik-Szent-Lélek quisque reperit ipsium.

Est commune mori, mors nulli parcit honori. Anno 1718. Kalendis Julii.

XV.

M á s.

1. Egy fő hegyi tolvaj keserves éneke,
Kü fogságban ejte számtalan sok vétke :
Inolus, Inolus, szívem vidámsága,
Kinek hozzám nagy volt kedves barátsága.
2. Tü is sok ezüsttel bővös nagy kösziklák,
Külömb külömbféle szállások és cellák,
Hogy felejtsek el? mert mikor megnézek,
Mindenkor jajgatok és sirván, könyvezek
3. Sirassatok tü is fenn való halmocskák,
Szánjátok fogságom gyenge virágocskák,
Mert noha tömlöczben testem majd beteszik,
De elmém töletek holtig el nem válik
4. Kencscsel bővölködő kedves leányocskám,
(Sirj egy reménységem) kedves szaldok fácskám,¹⁾ *ant. betet*
Fenn függő ágaid bocsádd az föld felé,
Zöld leveleidet helyheztedd mellé.
5. Mert ha elfuthatnék s megszabadulhatnék,
Tü hozzátok mennék és veletek élnék ;
De jaj, reménységem abban többé nincsen,
Nem szabadulhatok semmi drága kincsen.
6. Jaj, jaj, jaj, aranynál drágább, szebb szabadság,
Mely keservetes volt amaz tömlöcz fogság,
Oh kencses szaldok-fám,²⁾ nem láthatlak soha,
Jajgass meg engemet, ne légy mint mostoha
7. Nem volt te náladnál egy fa is gazdagabb,
Valaki rád tanál, az leszen boldogabb,
Vegyed végső búcsom, tetőled búcsuzom,
Mert ágaid alatt soha nem nyughatom

1) A latin szövegben e szónak *lilia* felel meg.

2) A latin szövegben : Vale dulcissima, arbor ditissima.

8. Maradj egészségben szívem vidámsága,
 Jaj büntetöm nekem vétkennek soksága.
 Oh igaz ítélő, bosszúálló Isten,
 Engem bűnöst végy be drága kegyelmedben,
 Bárcsak ajtód mellett egy helyet az mennyben,
 Kiért dicsértessél mindörökké, Amen.

Ez az ének megvan közvetlenül ezelőtt sokban eltérő latin szöveggel is, mely így kezdődik:

Inolus, Inolus, cordi mihi solus,
 Rupes argenteae, meae deliciae,
 Quando vos contemplor, semper flere cogor stb.

XVI.

Töredék. ¹⁾

<p>1. s mardosván
 Sebecimet tapogatóván.</p> <p>2. Mindenfelől rám támadtak,
 Egyről egyig mind elhagytak;
 Jó barátim kik voltanak,
 Mostan azok rágalmaznak.</p> <p>3. Ha mit szólok, azt úgy lesik,
 Bár jó végre, de nem értik,
 Szárnyokra ők azt repítik,
 Gonoszt szóltam, azt hirdetik.</p> <p>4. Az mit hírrel sem hallottam.
 Sőt szívemben sem gondoltam,
 Rám fogták, hogy én mondtam, 10
 Maga csak egyet sem szólottam (így!)</p> <p>5. Szép szín alatt hozzám jönnek,
 Hízelve megkerülnek,
 Az mit tőlem kivehetnek,
 Ahoz sokkal többet tesznek</p> <p>6. Mérgező fulánki nyelveknek,
 Vérit kiszitták lelkennek,
 Nincs egészsége testemnek,
 Rontatva torka mindennek. (?)</p> | <p>7. Fegyver mián sokan vesztek,
 Nyelvek miatt többen vesznek;
 Engemet is megemésztnek,
 Életemnek véget vetnek.</p> <p>8. Búsulásom most nem volna,
 Az ki gyűlöl, ha az szólna;
 Csak jó barátom hallgatna,
 Elszenvednem könnyebb volna.</p> <p>9. Pokol torkában szálljanak,
 Mind kárhozatra jussanak;
 Kik ok nélkül rágalmaznak,
 Nagy hirtelen meghaljanak.</p> <p>10. Az tengeri háborútól,
 Bárha rontó nagy haboktól,
 Könnyebb rejtezni haláltól,
 Mintsem rágalmazó szóktól.</p> <p>11. Mert ezek csak az Istentől,
 Viseltetnek mindenektől,
 Gonosz nyelvek az ördögtől,
 Lucipernek seregítől.</p> <p>12. Az kik el engemet szólnak,
 Nagy ok nélkül rágalmaznak,</p> |
|---|--|

1) Az énekes könyvben a 10—11 lap hiányzik.

- Nem vétettem én azoknak,
Mind átkozott vérszipóknak.
13. Tüzet gerjesztnek fejemre,
Kiknek nyelvek nincs kötözve,
Noha vagyon berekesztve,
Csonttal-hússal bekerítve.
14. Nagy ártatlan elszenvedem,
Láss igazat én Istenem,
Ha fertelmes volt életem,
El ne szenvedd bár énnekem.
15. Szemben szépen hízelkednek,
Hátam megett mást beszélnek,
Éles fegyver az ő nyelvek,
Szegény fejem, megemésztnek.
16. Ne bánkódjál szegény lelkem,
Ne törd magad én bús szívem,
Fejed felett az nagy Isten,
Megtaltalmaz azok ellen.
17. Hol látja fuvászkodását,¹⁾
Híveinek óhajását:
Szemeinek könnyhullását,
Eltörli immár sirását.
18. Az kikkel én ezt szenvedem,
Ázzal együtt esedezem,
Ne hagyj immár én Istenem,
Felségedet igen kérem.
- Finis. Amen.

XVII.

A l i a.

1. Szegény Noenak siralmas bárkája, (így!)
Teremtett állatnak megtaltalmazója,
Melynek hosszúsága háromszáz könyöknyi,
Széljessége pedig volt ötven könyöknyi.
2. Magassága harmincz sing volt kifaragva, (így!)
Az szent bibliában így vagyon megírva;
Nem volt sohult száraz, föld kerektségében,
Hol maradjon ember erdön vagy mezőben.
3. Mert ezen öt singgel volt nagyobb hegyeknél
Az özön vize, már így vagyon Mózesnél,
Egyedül te vizek felett járó bárka,
Csak te voltál akkor oltalmazó bárka.
4. Mert mig az vizek indulni kezdenek, (így!)
Fiaihoz Noe így kezdte szólani,
Mondván, jertek el be az setét bárkában,
Sok üdőtől fogva készített házamban.

1) Fobászkodását.

5. Égi madarakból akkor ketten-ketten,
Földön csuszó-mászó közül ketten-ketten,
Mennek ő hozzája társason, nyöstéнен,
Hogy magok tarthassák az egész föld színen.
6. Ezekkel bemene Noe az bárkában,
Vizek indulának mindjárt az órában,
Negyven éjjel nappal a víz nevelkedék,
Egy hegyről másikra bárka hányattaték.
7. Az vizözön tarta másfélszáz napokig,
Igy bárka meg nem álla az heted holnapig,
Akkor megnyugovék az heted holnapban¹ . . .

A többi hiányzik, t. i. ki van szakítva a 33—51. lap az énekeskönyvből.

XVIII.

Más.

1. Ifjuság, mint sólyom madár,
Addig víg, míg szabadon jár;
De jaj nekem szegyénnék már,
Víg örömmel szívem nem vár.	4. Hogyha tü kézben akadtak,
Ott nem jártok, hol akartok;
Mert kitörik az szárnyatok,
Azután hogy szabadultok?
2. Mert elkölt szép szabadságom,
Elváltozott órám s napom,
Felvirradással nem várom,
Még nem lesz szabad világom.	5. Mind mások mennek örömben,
Mint egy Apolló pengésben,
Én felnézek keservesen,
Szemem felvetem könyvesen.
3. Oh ti szép szavú galambok,
Ti ott jártok, hol akartok;
De az hálót nem látjátok,
Mely miatt esik fogságtok.	6. Mennék én is, ha mehetnék,
Ha szárnyaimra kelhetnék,
Oly magasan repülhetnék,
Mint madár, társat keresnék.

7. Oh . . .

Teljesen Thaly: *Régi magyar vilézi énekek*. Itt pár versszak egészen más. Az énekeskönyvből e helyt az 58—61 lap ki van tepve, melyeken ennek a vége s a következőnek eleje volt.

XIX.

T ö r e d é k.

1. Ninesen *furat*, nincs *lovat*, én nem cselekedtem,
Munka pozab, nekem nem kell, ha pogácsa nincsen.
2. *Oh szaracse, nics am vinit* ilyen messze földre,
Jam nu jöszte, nem mehetünk immár az erdőre,
Kurund trekut, kurund ieszt az rőt tehén bőre,
Mást szerezzünk, *de am pate tare pedla naptae*.
3. *Supujnaze, ungye jeszte*, nem lehet kiütni,
Jo ka nusti, hogy kellene egy kis tüzet ütni,
Mare lucru, hogy pénzzel csak az húst is venni,
De am furat, fel akarnak az ispányok kötni.
4. *Futuj masza*, ne böjtöljünk *csinu lingurate*,
Mikor kapunk olá munkát szalonati pécsi, (így!)
Popa nostra ha megtudja, jó neven sem veszi;
De igérjük és szerezzünk egy tehenet neki.
5. Együnk, igyunk, vigan lakjunk, *jeszte band in punga*,
Nu maj prinde bíró uram, egyikünk sem lopta,
Opra Deak estve fele az réten tanálta,
Bine facut de le o dusz, elveszni sem hagyta.
6. Az oláhok, az vad ebek, mikor lopni mennek,
Ketten-hárman összegyűlnek, olyan törvént tesznek,
Egyik adja, másik hajtsa, harmadik megnyúzza,
Egyik adja, másik etc.
7. Drágus János, Bogor Ignác *an maj nupte furat*,
Szende dormit, szegény ember, ellopták az lovát,
O Durine szemlátomást *nimike nu furat*,
Az maap is elrontottak rajta három pálcát.

Finis hujus cantionis.

A kiemelt helyek rumán kifejezések magyarosan írva.

XX.

A l i a.

1. Hol vagytok Parnassus, Pegasus leányi,
Íkes szavu Musák, Apollo hugai,
Legyetek szívemnek megvigasztalói,
Elmult öröömnek visszatérítői

2. Nem kérem töletek Tullius bölcs nyelvit,
Hectornak vitézlő hadakozó kezit,
Hires Hereulesnek bátor s merész szivit,
Csak egyedül régi szivemnek örömit.
3. Könyvemnek forrási áradnak naponként,
Soha el nem fogynak Pontus vize szerént,
Keseredett szivem valamire tekint,
Szerez ő magának mindenütt nagyobb kint.
4. Annyira elrontott már az nyomoruság,
Hogy olyan vagyok, mint úton levő ág,
Kit minekutána, ha valaki levág,
Minden uton járó reá köpdös és hány.
5. Vagy mint a szélvészben keveredett madár,
Kit az úgy elbágyasztott már, (így!)
Hogy magát nem bírja, szárnyain alig jár,
És úgy minden felől magára halált vár.
6. Talán Merkaries ¹⁾ ha világon élne,
Készen volna neki hatalmas ereje,
Jupiter kedvéből reám tekénthetne,
Engemet mind holtig folyó vízzé teune.
7. Bizon jobb is volna nekem elváltoznom,
Hegyek völgyek között szép hívesen folynom,
Sok zöld pázsintokat mezőben áztatnom,
Hogysem koporsómgig így kell szomorkodnom.
8. De mivel nem lehet nekem eltávoznom,²⁾
Nálatok is, Musák, helyem nem találom,
Sok búban, bánatban meg kellek halmom,
Talán az koporsóm leszen nyugodalmom.
9. Azért az koporsóm legyen hamar készen,
A hol az testemnek temetője lécszen,
Feljül koporsómra írva egy szű légyen,
Hogy én rólam is emlékezet légyen.
10. Itt fekszik egy árva, itt eltemettetett,
Kinek életében az bú véget vetett,
Ez itt életiben eleget szenvedett,
Nyugodjék már itten, mert sokat szenvedett.

Má: változatban Thaly: *Régi magyar vit. énekek.* II. 203 l.

1) Merkurius helyett.

2) Elváltoznom helyett.

XXI.

M á s.

1. Szernyű sirásra reá jutott én fejem,
Keserves bánatban elegyedett szívem,
Éjjel-nappal teljes siralommal lelkem,
Eltávozott tőlem régi jó örömem.
2. Keseredett szívvel vagyok életemben,
Nincsen reménységem már nekem semmiben;
Istenben én mindent bizok ügyeimben,
Megsegít, nem hagy el, tudom, keservemben.
3. Kimondhatatlan reám ez világnak súlya,
Hitető szavait mindeneknek osztja,
De én szívem aztot immár megpróbálta,
Nem mostantól fogva az bánat fonnyasztja.
4. Mert majdon reá telik majdon esztendeje,
Hogy hirtelen engem hazámból kivete
Kedves tudománynak az ő ikessége,
Mert énnálam tetszik kedves ígéréte.
5. Azután ¹⁾ bujdosom idegen földeken,
Erdőkön, mezőkön, nagy rengetegeken,
Hegyeken, völgyeken, csalárd ösvényeken,
Édes tudományra kívánczik lelkem.
6. Noha kiket mostan sok gondolkozással,
Kelleték próbálnom gyakran koplalással,
Sok tetűcsipéssel, rongyos állapottal,
Jaj én szegény szívem mikor lesz vígsággal
7. Már vacatióra egyik számadásra,
Életnapom jutott egy kevés próbára,
Esztendeig való kis tanulásomra
Elé kellett állnom valedikálásra.

1) Vagy: Az uton.

8. Jaj megint újjobban ¹⁾ bánat az szivemben,
Gondolkozás szála én árva fejemre,
Utnak indulok már, de nem tudom merre,
Csak bízom igyemet az élő Istenre.
9. Viselj gondot uram te szegyén ²⁾ szolgálóra,
Idegen földeken bujdosó szolgálóra,
Fordítsd kegyelmedet kiseded...

Hogy . . .

A többi hiányzik, t. i. a 90—96. lap ki van tépve s helyébe más 13 levél bekötve.

XXII.

M á s.

1. Ez világra búra bár ne születtem volna,
Jobb lett volna,
Kis koromba,
Hogy az halál koporsóban bezárt volna.
Szivem kinját,
Nagy fájdalmát
Hogy ne kostolhattam volna.
2. Reménységem táplál, hogy még szivemre öröm száll.
Több bú immár,
Reám nem száll,
Mert minden csak Istenen áll;
Ő alázhat,
Magasztalhat,
Bút tőlem távol állithat.
3. Bízom Istenben, de nem emberi reménységben;
Mert ki bízik
Az Istenben,
Nem csalatkozik reménységben;
Ő készen vár,
Tudom nem hágy,
Gondja léssen életemben. Finis.

Közli: FERENCZI ZOLTÁN.

1) Az eredetiben „újjobban“ áll.
2) Szegény.